

Шта се крије иза “Случаја Ратко Младић”

Пише: Владислав Б. Сотировић
среда, 08 јун 2011 06:58

Такозвано „хапшење“ и експресно депортовање бившег ратног команданта ВРС генерала Ратка Младића Хашком трибуналу на основу одлуке западних газда има за циљ четири ставке:

1. да се коначно Србији и Србима преко хашке пресуде залепи етикета нацистичке геноцидности (можда чак и генетски урођене);
2. да се укине Република Српска и тиме модификује Дејтонски споразум;
3. да се анулира геноцид над Србима у 20. столећу; и
4. да се стави тачка на и по питању одвајања КосМета од остатака Србије.

Индикативно је да је реактивирање „случаја Ратко Младић“ уследило одмах након пропалих преговора око уставног преуређења Босне и Херцеговине, којима би се фактички поништио Дејтонски споразум од 21. новембра 1995. г. као и његова верификација у Паризу децембра исте. Ови преговори којима је кумовала ЕУ су, иначе, открили сву суштину дипломатије муслиманског политичког руководства према српском етничком бићу западно од Дрине: укинути по сваку цену Републику Српску, као основни гарант националне идентификације и политичко-културолошке аутономије Срба на овим просторима. Као и ранијих година након Дејтона главни аргумент муслиманског политичког естаблишмента у Сарајеву, а пре свега окорелог СДА јастреба – Хариса Силајџића, је да је Република Српска тзв. „геноцидна творевина“ и да се као таква мора укинути. Као и до сада узима се већ пропагандно-политички израубовани случај Сребренице као морални аргумент за укидање српског политичког ентитета у Босни и Херцеговини али и као формални изговор за отимање КосМета од Србије по већ

озваниченој Тачијевој формули: „Косово је за Србе изгубљено у Сребреници“.

Сведоци смо да се са “случајем Сребреница“ манипулише у циљу антисрпске пропаганде већ деценију и по покретањем и злоупотребом кампање у медијима којом се оптужује српска страна за уништење скоро десет хиљада муслиманских цивила из овог босанског градића након заузимања истог од стране Војске Републике Српске јула 1995. г. Као главни „адут“ се и даље користе подаци добијени од стране америчких шпијунских сателита који су проследили фотографије начињене из ваздуха на којима се виде трагови разроване земље а што је многим послужило *ad hoc* да прогласе ове трагове за наводне гробове стрељаних сребреничких муслимана. Иако касније на тим местима никада нису нађени нити никакви гробови нити никакви лешеве америчка пропагандна кампања је ипак постигла два крупна политичка циља:

1. искључила је критике НАТО пакта који је срушио принцип неутралности у конфликту бомбардујући српске војне положаје и цивилне објекте; и

2. скренула је пажњу светске јавности са трагичне судбине скоро 300.000 Срба Крајишника протераних са простора Републике Српске Крајине од стране званичних хрватских власти почетком августа 1995. г. Тог лета и јесени 1995. г. ни Вашингтон ни Брисел нису узимали у обзир ставове и објашњења Јасушија Акашија (званични представник и руководилац мисије Уједињених нација у Босни и Херцеговини) који је одговорност за догађаје у Сребреници приписивао муслиманској страни. Јавне критике упућене на рачун Јасушија Акашија поводом његовог извештаја о Сребреници су имале жељени ефекат: приказивала се наводна немоћ Уједињених нација а уједно се пропагирала ефикасност новог међународног „миротворца“ – НАТО пакта на челу са САД. Као крајњи ефекат овакве пропагандне игре са сребреничким жртвама би требало да буде укинуће Републике Српске а у том контексту се има посматрати и одлука тзв. „Европског парламента“ да се 11. јул (1995. г.) комеморативно обележава као дан сећања на “сребреничке жртве”. Наравно, овде се ради само о муслиманским жртвама али никако и о српским како из саме Сребренице тако и из њене околине. Да се само подсетимо да је пре рата у Сребреници било 25 одсто Срба а за време рата ниједног и да је у ужој околини Сребренице од стране муслимана побијено око 2.300 Срба цивила.

Тако је босанска Сребреница (на латинском *Argentina*) након ове одлуке Европског Парламента да се 11. јули обележава као „Дан Сребренице“

*de
facto*

постала део Европе. С обзиром да је тзв. „Европски Парламент“, а у ствари Парламент

Шта се крије иза “Случаја Ратко Младић”

Пише: Владислав Б. Сотировић
среда, 08 јун 2011 06:58

Европске Уније (дакле не и Исланда, Швајцарске, Лихтенштајна, Норвешке... који нису у ЕУ а јесу Европа), донео такву одлуку можемо констатовати да је Сребреница, након Словеније, друга област са простора бивше Југославије која је постала чланица Европске Уније и то без званичног захтева за пријем (за разлику од Словеније). Брисел је своју одлуку о пријему Сребренице у ЕУ образложио на основу (Изетбеговићевих) тврдњи о Сребреници као „највећој људској трагедији у Европи после Другог светског рата“ када је након уласка Војске Републике Српске (тј. повратка Срба након егзодуса из Сребренице) нестало „7-8 хиљада људи“ о чијој се судбини ништа не зна, али је ратни Председник БиХ уверен да су их Срби стрељали (*Alija Izetbegović, Govori, pisma, intervjui '95, Sarajevo, ТКР „Šahinpašić“, 1996, str. 107*). Остаје чињеница да је до сада у Меморијалном Центру у Поточарима сахрањено 2.000 сребреничких жртава а остатак до Изетбеговићеве цифре од 7-8.000 до данас није пронађен иако су мање-више читава Босна и Херцеговина „прекопане“ и уздуж и попреко уз коришћење и сателитских снимака. На основу сведочења самих учесника у „сребреничком догађању“ из јула 1995. г. у Хашком Трибуналу, као и на основу других мемоарских изјава, може се закључити да је „стрељано“ не више од 2.300 (мушких) Сребреничана узраста од 16-66 година (дакле званичних војних обвезника). Другим речима, отприлике исто онолико колико су муслиманске снаге из Сребренице побиле Срба по околним сребреничким селима до уласка Војске Републике Српске у ову источнобосанску варош. Да ли су бројке од 2.300 или 7-8.000 довољне за Еуропарламентарце да прогласе општеевропски дан жалости/сећања није у компетенцији аутора овог чланка али остаје чињеница да су муслиманске снаге само до априла 1993. г. на како су тврдили „ослобођеној зони“ од 850 кв. км. око Сребренице успеле да спроведу систематско етничко чишћење Срба: нпр. само је у Сребреничкој и Братуначкој општини од 93 српских насеља уништено 82.

Шта се стварно и због чега догодило у Сребреници и око ње? У овом малом источнобосанском градићу (вароши) је пре оружаних сукоба с пролећа 1992. г. живело не више од 10.000 житеља. Град је добио међународну позорност када је у њега услед ратних операција између српске Војске Републике Српске и муслиманске Армије Босне и Херцеговине избегло са ужег околног простора до 70.000 муслиманских избеглица (према подацима Организације Уједињених Нација). Неоспорно је да је у вароши Сребреници владала тешка хуманитарна ситуација услед недостатка основних животних намирница, стамбеног простора али и терора муслиманских војних и паравојних формација. Муслиманске оружане постројбе су вршиле злочине подједнако како над локалним Србима тако и над месним муслиманима (од септембра 1993. г. Бошњацима) без обзира да ли се радило о староседеоцима или о новопридошлим избеглицама. Постоје искази, нпр. две малолетне муслиманске девојчице (из села Глогова и Побуђе), које су успеле да се бекством извуку из Сребренице преко минских поља на околну територију под српском контролом о малтретирању од стране муслиманских војника под командом Насера Орића. Према њиховим исказима, свакодневно су биле подвргаване силовању и другим облицима физичког и психичког иживљавања тако да је једна од њих била у деветом месецу трудноће када је успела да се докопа територије под контролом Војске Републике Српске где је (исто као и њена другарица) добила сву потребну негу у

Шта се крије иза “Случаја Ратко Младић”

Пише: Владислав Б. Сотировић
среда, 08 јун 2011 06:58

центру за избеглице у Братунцу. Обе девојчице су дале доста података о жртвама силовања од стране Орићеваца у Сребреници а њихови искази су снимљени на ВХС тракама које се могу наћи у архиви Комитета за прикупљање података о злочинима, у Београду и то под бројем 158/94. Многи међународни посматрачи су тзв. заштићену зону у Сребреници називали „отвореном тамницом“ или „лошим логором за избеглице“ без довољног броја лекара, воде и електричне енергије.

Колики је тачно био број избеглица у Сребреници пре њеног пада тешко је рећи – српска страна је тврдила да их има око 40.000. Чињеница је да у овој вароши није могло бити читавих 70.000 муслиманских избеглица јер је пре 1992. г, по последњем предратном попису становништва на нивоу читаве бивше Југославије, Сребреничка општина бројала око 27.000, а суседна општина Братунац око 22.000 муслимана. Ако узмемо у обзир неоспорне чињенице да су околни муслимани бежали на све стране а не само у Сребреницу, да је околина Сребренице била углавном српска, да су и Сребреничани бежали из своје вароши и да у Сребреницу није избегло становништво из других општина, намеће се логичан закључак да је превелик број избеглица у Сребреници вишеструко злоупотребљаван како би се патње народа (које су неоспорно биле велике) приказале у иностраним медијима још већим (што је био случај нпр. са посетом Сребреници генерала Филипа Моријона – команданта УНПРОФОР-а у БиХ). Иначе, сам генерал Моријон је након посете Сребреници изјавио да у вароши није било масовних убистава од стране Срба уз демантовање извештаја бошњачких и западних медија о глади и насиљу (потсетимо се да је био заточен од стране муслимана читавих десет дана у самој вароши).

Суштина еурофеномена Сребренице, тј. „Босанске Аргентине“ почиње у пролеће 1993. г. када је по речима Алије Изетбеговића, ратног Председника Босне и Херцеговине, (муслиманска) Влада БиХ у Сарајеву „у последњем тренутку“ успела да оствари статус „заштићених зона“ за Сребреницу и Жепу, али и одмах „послије тога армија [БиХ] се потрудила, колико је могла, да тамо [у Сребреницу] дотури оружје“. Све у свему, на основу релевантних исказа, у Сребреницу је „укупно послато осамдесет хеликоптера оружја“ (*Alija Izetbegović, Govori, pisma, intervjui '95, Sarajevo, ТКР „Šahinpašić“, 1996, str. 86-87*). Дакле, оно што бode очи сваком неутралном посматрачу је чињеница да је „заштићена зона“ Сребренице требало да буде зона без ратних дејстава, тј. преведено на локални језик становника заштићене зоне – безратна територија. То подразумева у просторном смислу двојакe обавезе зараћених страна:

1. да они који су у околини Сребренице (Војска Републике Српске) неће употребљавати своје оружје против оних који су у „зони“; нити ће

2. они који су у „зони“ (де факто Орићевци) користити своје оружје против оних који су у околини „зоне“.

3">Једноставно речено - билатерални прекид ватре. Штавише, генерал Ратко Младић (командант ВРС, рођен 1943. г. у селу Божановићи код Калиновика у источној Херцеговини коме су хрватско-бошњачке усташе убиле оца пре него што је Ратко напунио две године) и Сафер Халиловић су 17. априла те 1993. г. потписали споразум у једанаест тачака који је укључивао не само прекид ватре и свих борбених дејстава у рејону Сребренице, размештање једне чете УНПРОФОР-а у самој вароши, отварање ваздушног коридора Тузла-Сребреница (за евакуацију рањених и болесних) већ и споразум о демилитаризацији читаве „зоне“ (тј. свих наоружаних формација у вароши и око ње). Истог дана је Савет безбедности Уједињених нација усвојио Резолуцију 819 која је Војску Републике Српске обавезивала да обустави борбена дејства и повуче се из тзв. „заштићене зоне“ која је стављена под контролом УНПРОФОР-а. Српска страна је испоштовала како споразум са Халиловићем, тако и Резолуцију СБУН тако да су у Сребреницу убрзо ушли канадски „плави шлемови“.

Након Резолуције 819 СБУН српска војна команда је дефинитивно одустала од уласка у Сребреницу, прихватила је евакуацију цивилног становништва из саме вароши као и достављање хуманитарне помоћи Сребреници, али је за узврат тражила сарадњу УНПРОФОР-а за евакуацију 15.000 Срба из Тузле који су били под несносном тортуром локалних муслиманских паравојних формација умирујући од глади. Као резултат свих ових разговора и преговора возилима УН је из Сребренице изведено око 5.000 Бошњака, али је из саме Тузле изашло само 80 Срба. Сам генерал Младић је касније сведочио да је „УНПРОФОР учинио све да заштити муслиманско становништво и пружи му свестрану подршку. Али ништа нису учинили да би изашли Срби из Тузле, као што су се заклетвом обавезали“ (Јањић Ј, Српски генерал Ратко Младић, Нови Сад, Матица српска, 1996, стр. 111). Испоставило се на крају да су тузланске бошњачке власти (и легалне и нелегалне) систематски спречавале излазак грађана српске националности из града Тузле (на српском Соли) уз образложење да би њихова евакуација из града могла бити погрешно схваћена у светским медијима као етничко чишћење.

Оно што се догађало након проглашења Сребренице за „заштићену зону“ је познато свима онима који су пратили судски процес у Хагу против Насера Орића (рођеног 3. марта 1967. г. у Поточарима, бившег професионалног припадника ЈНА, полицијског старешине који се обучавао у Земуну и Београду, полицајца који је службовао на КосМету, припадника личног обезбеђења Председника Србије Слободана Милошевића и човека који је учествовао у хапшењу Вука Драшковића након демонстрација 9. марта 1991. г.) – „Сребреничког касапина“. Крваве екскурзије његове солдатеске из „заштићене зоне“ у Сребреници по околним српским селима (Кравица, Сиљковићи,

Шта се крије иза “Случаја Ратко Младић”

Пише: Владислав Б. Сотировић
среда, 08 јун 2011 06:58

Бјеловац, Факовићи и Сикирић) су оставиле неизбрисиву страницу грађанског рата у Босни и Херцеговини 1992-1995. г. С тога није далеко од памети да су холандски „плави шлемови“, након ко зна којег по броју упозорења Орићевцима да прекину ватру из вароши и да не излазе из ње ради убирања данка у крви коначно дозволиле Ратку Младићу да уђе у варош. Другим речима, свакоме ко је до сада пратио судске процесе у Хагу у вези са Сребреницом је јасно да су Холанђани ДОЗВОЛИЛИ Војсци Републике Српске да уђе у Сребреницу а не побегли пред њеном офанзивом (до које неби ни дошло без зеленог светла „плаваца“). Подсетимо се да је због ове дозволе већ пала и једна холандска влада а колико ће их још пасти зависиће од сведочења великог броја холандских припадника УНПРОФОР-а који су најавили давање својих исказа у Хагу у корист Ратка Младића и ВРС.

На крају, предлажемо „Европском Парламенту“, а на основу релевантне архивске грађе (домаће и иностране) и исказа учесника у догађајима, да се поред 11. јула (1995. г.) за „Дан општеевропске жалости“ прогласи и 21. октобар (1941. г.) када су Еуро-Немци стрељали 2.300 Крагујевчана у оближњим Шумарицама (укључујући и 300 малолетних ђака Крагујевачке Гимназије) – дакле исто онолико колико су и припадници Војске Републике Српске стрељали 1995. г. војноспособне (тј. потенцијалне ратнике-убице) мушке житеље Сребренице уз образложење да су се оба злочина догодила у истом веку и на истом етно-лингвистичком простору, да су у оба случаја стрељани мушки цивили „војнообвезничког узраста“, да је број стрељаних подједнак и да су обе државе (БиХ и Србија) званично поднеле захтеве за пријем у Европску Унију. Ипак, у једној одредници упоређивања ова два случаја „Европа“ далеко одскаче од „Балкана“: године 1941. Еуро-Немци су стрељали 100 српских цивила за једног убијеног Еуро-Немца и 50 за једног рањеног; године 1995. „Балкано-Срби“ су стрељали једног Бошњака за једног убијеног Србина док се број рањених Срба није узимао у обзир.

<http://www.crucified-kosovo.eu>